

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ο ΜΥΘΟΣ

Η αρπαγή

Σύμφωνα με το μύθο των Ελλήνων, η Ευρώπη ήταν αδελφή του Κάδμου, ιδρυτή της Θήβας και κόρη του Αγήνορα και της Τηλεφάσσας, ηγεμόνων της Φοινίκης.

Όταν μεγάλωσε, μια μέρα πήγε στα λιβάδια, για να παίξει με τις φίλες της και να μαζέψει λουλούδια. Εκεί συνάντησε τον θεό Δία. Εκείνον αμέσως τον χτύπησε ο Έρωτας και για να την πλησιάσει μεταμορφώθηκε σε ήρεμο, εύσωμο και δυνατό ταύρο και πήγε δίπλα της κάνοντας δήθεν ότι βόσκει, σκεπτόμενος με τι τρόπο θα την κατακτούσε. Εκείνη τότε πλησίασε τον ταύρο - Δία και άρχισε να τον χαϊδεύει γοητευμένη από την ωραία κορμοστασιά του και τη μυϊκή του δύναμη. Σε λίγο δε δίστασε και να τον ιππεύσει. Τότε αυτός άρχισε να τρέχει με αστραπιαία ταχύτητα. Η Ευρώπη έκλαιγε, μα δεν μπορούσε να πηδήσει, γιατί φοβόταν μη σκοτωθεί. Ο μεταμορφωμένος σε ταύρο θεός διέσχισε τη θάλασσα συνοδευόμενος από Τρίτωνες και Νηρηίδες και έφτασε στην Κρήτη.

Όταν αποβιβάστηκε στο νησί, ο ταύρος δεν φαινόταν πια, αλλά ο Δίας πήρε από το χέρι την Ευρώπη και την οδήγησε στο Δικταίον άντρο. Καρπός των ερωτικών ενώσεων του Δία και της Ευρώπης στην Κρήτη ήταν ο Μίνωας, ο Ραδάμανθυς και ο Σαρπηδόνας. Οι άνδρες αυτοί ήταν γνωστοί για τη δικαιοσύνη τους και έγιναν οι τρεις κριτές του κάτω κόσμου, όταν πέθανε. Στην πραγματικότητα, ο Μίνωας ίδρυσε την πόλη της Κνωσού και της έδωσε το όνομά του σε ένα ολόκληρο πολιτισμό, τον Μινωικό πολιτισμό.

Ο Δίας χάρισε στην Ευρώπη τρία ανεκτίμητα δώρα. Το πρώτο ήταν ένας χάλκινος άνθρωπος, ο Τάλως, ο οποίος υπηρέτησε ως φύλακας σε αυτήν. Ήταν ο χάλκινος γίγαντας που οι Αργοναύτες συνάντησαν και σκότωσαν στην προσπάθειά τους να φτάσουν στην Κρήτη. Το δεύτερο ήταν ένα σκυλί, η Λαίλαπα, η οποία θα μπορούσε να κυνηγά οτιδήποτε ήθελε. Το τελευταίο ήταν ένα ακόντιο που είχε τη δύναμη να χτυπήσει το στόχο, όποιος κι αν ήταν.

Αργότερα, όταν ο Δίας εγκατέλειψε την Ευρώπη και πήγε στον Όλυμπο, η Ευρώπη πήρε για δεύτερο σύζυγό της το βασιλιά της Κρήτης Αστερίωνα, που υιοθέτησε και τα παιδιά που είχε αποκτήσει αυτή από το Δία. Μετά το θάνατο του βασιλιά Αστέριου, το θρόνο της Κρήτης πήρε ο μεγαλύτερος από τους θετούς γιους του, ο Μίνωας, ο οποίος έγινε ο πρώτος Έλληνας θαλασσοκράτορας και νομοθέτης.

Η αναζήτηση της Ευρώπης

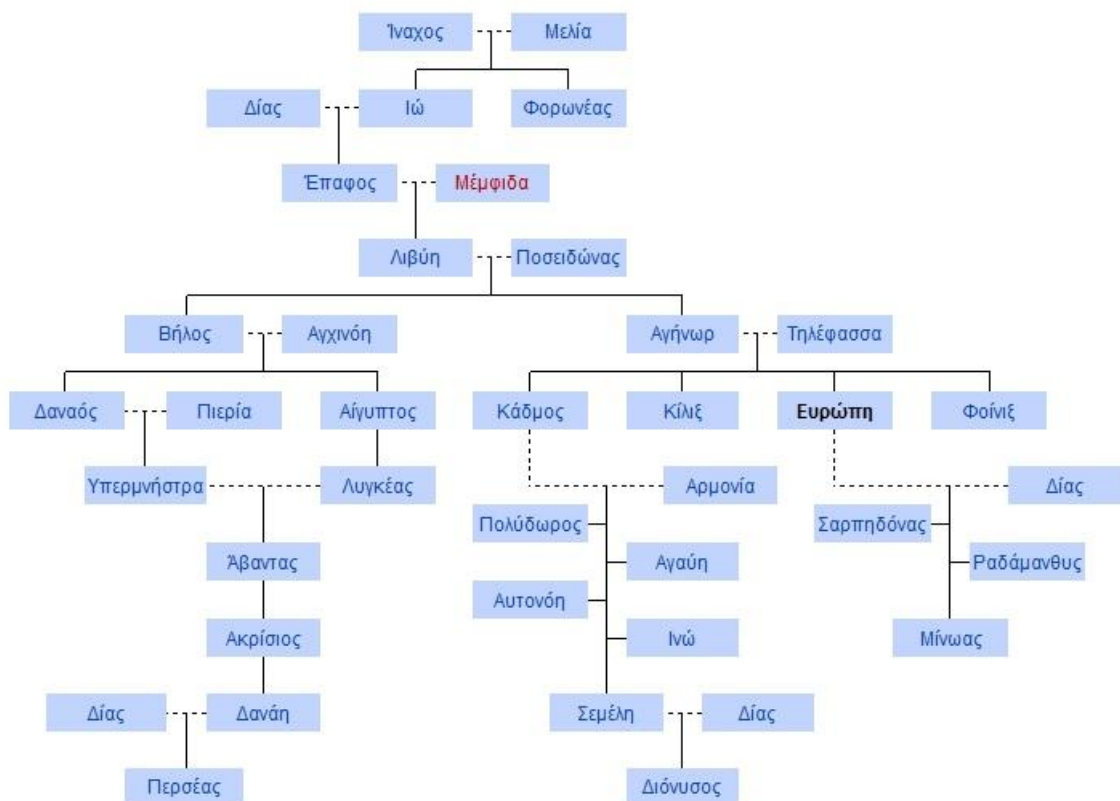
Εν τω μεταξύ, ο πατέρας της, Αγήνωρ, είχε διατάξει τα αδέρφια της να διασχίσουν ολόκληρο τον κόσμο και να μην επιστρέψουν, αν δεν βρουν τη μονάκριβη κόρη του. Η Ευρώπη είχε τέσσερα αδέρφια. Ο Κίλιξ, ο μεγαλύτερος αδελφός, έψαχνε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα αλλά χωρίς επιτυχία. Κατέληξε σε μια περιοχή της Μικράς Ασίας, την οποία ονόμασε Κιλικία και έγινε βασιλιάς εκεί. Ο Θάσος τελικά έφτασε στο νησί της Θάσου, έδωσε το όνομά του και βασίλευσε εκεί. Ο Φοίνιξ πήγε στην Αφρική.

Ο Κάδμος, ο νεότερος και πιο αγαπημένος αδελφός της Ευρώπης, ρώτησε το Μαντείο των Δελφών τι πρέπει να κάνει. Οι ιερείς του Μαντείου του είπαν να μην ανησυχεί για την αδελφή του επειδή ήταν ασφαλής. Του είπαν επίσης να πάει στη Βοιωτία, μια περιοχή στα βόρεια της Αθήνας, και να ιδρύσει μια πόλη εκεί, η οποία θα γινόταν πλούσια και ισχυρή στα επόμενα χρόνια. Πράγματι, ο Κάδμος ίδρυσε μια πόλη στην Βοιωτία στην οποία έδωσε το όνομά του, την Καδμεία. Αργότερα, αυτή η πόλη άλλαξε όνομα και ονομάστηκε Θήβα.

Το τέλος

Λέγεται ότι όταν η Ευρώπη πέθανε, ο Δίας τη μεταμόρφωσε σε ένα σύμπλεγμα αστεριών και ο ίδιος πήρε και πάλι το σχήμα του λευκού ταύρου και συγχωνεύτηκε στο σύμπλεγμα. Σήμερα το όνομα Ευρώπη έχει δοθεί σε ένα από 16 φεγγάρια του Δία και στην πραγματικότητα αυτό το φεγγάρι είναι πολύ ιδιαίτερο, καθώς πιστεύεται ότι έχει νερό στην επιφάνειά του.

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Σύμφωνα με τον Ησύχιο (Αθην. XV σελ. 678) Ευρώπη σημαίνει «η ευρύωπος», η γυναίκα με μεγάλα (ευρείς) μάτια («όπες», από το οπή > όπ-μα > όμμα > μάτι).

Ο ΜΥΘΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Ο ΏΜΗΡΟΣ αναφέρει ότι η Ευρώπη, η μάνα του Μίνωα, ήταν κόρη του Φοίνικα (*Ιλιάδα* Ξ 312 – 322)

Και τότε ο Δίας της αποκρίθηκεν ο νεφελοστοιβάχτης:
«Ήρα, για πέρα εκεί κι αργότερα μπορείς να ξεκινήσεις·
μόν' έλα τώρα να πλαγιάσουμε, τον πόθο να χαρούμε.
Ποτέ θνητής γυναίκας έρωτας για και θεάς ως τώρα
τόσο στα στήθη μου δε φούντωσε να πνίξει την καρδιά μου·
μηδέ και τότε σαν αγάπησα του Ιξίονα τη γυναίκα,
που τον Πειρίθοο γιο μου εχάρισε, θεό στη φρονιμάδα·
μηδέ και σαν τη λιγναστράγαλη Δανάη, τη θυγατέρα

του Ακρίσιου, αγάπησα, που μου 'κανε τον ξακουστό Περσέα·
μηδέ του κοσμολόητου Φοίνικα την κόρη ως αγαπούσα,
που το Ραδάμανθη μου εγέννησε και τον ισόθεο Μίνω·

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ («Ενάλιοι διάλογοι» μετάφραση εκδόσεων «Κάκτος»)

ΖΕΦΥΡΟΣ: Ποτέ δεν είδα τόσο μεγαλόπρεπη πομπή στη θάλασσα, αφ' ότου υπάρχω και πνέω. Εσύ δεν την είδες Νότε;

ΝΟΤΟΣ: Ποια πομπή εννοείς, Ζέφυρε; Και ποιοι έπαιρναν μέρος;

ΖΕΦΥΡΟΣ: Έχασες το πιο ευχάριστο θέαμα, που παρόμοιό του δε θα δεις ποτέ ξανά.

ΝΟΤΟΣ: Είχα δουλειά στην Ερυθρά θάλασσα και φύσηξα επίσης σε κάποια περιοχή της Ινδίας, στα παράλια της χώρας. Δεν έχω λοιπόν ιδέα για τι πράγμα μου μιλάς.

ΖΕΦΥΡΟΣ: Πες μου, ξέρεις τον Αγήνορα από τη Σιδώνα;

ΝΟΤΟΣ: Ναι, τον πατέρα της Ευρώπης. Και λοιπόν;

ΖΕΦΥΡΟΣ: Γι αυτή την κοπέλα θα σου διηγηθώ.

ΝΟΤΟΣ: Μήπως ο Δίας είναι ερωτευμένος μαζί της εδώ και καιρό; Τούτο το ξέρω από παλιά.

ΖΕΦΥΡΟΣ: Για τον έρωτα μπορεί να ξέρεις, άκου όμως τι έγινε στη συνέχεια. Η Ευρώπη παίζοντας κατέβηκε προς την ακτή μαζί με τις φιλενάδες της. Τότε ο Δίας πήρε τη μορφή ταύρου κι έπαιζε μαζί τους, πάρα πολύ όμορφος, γιατί ήταν κατάλευκος, με ωραία στριφογυριστά κέρατα και ήμερο βλέμμα. Πηδούσε λοιπόν κι αυτός στην ακρογιαλιά και μούγκριζε τόσο γλυκά, που η Ευρώπη τόλμησε ν' ανέβει

πάνω του. Μόλις έγινε αυτό, ο Δίας όρμησε προς τη θάλασσα με κείνη στην πλάτη του, έπεσε μέσα και κολυμπούσε. Αυτή τότε τρομοκρατήθηκε πολύ, με το αριστερό χέρι κρατιόταν από το κέρατο για να μη πέσει και με το άλλο κρατούσε το πέπλο της που ανέμιζε.

ΝΟΤΟΣ: Ευχάριστο το θέαμα που είδες, Ζέφυρε, και ερωτικό' το Δία να κολυμπά και να μεταφέρει την αγαπημένη του!

ΖΕΦΥΡΟΣ: Κι όμως ό,τι ακολούθησε ήταν πολύ πιο ευχάριστο, Νότε. Η Θάλασσα έμεινε αμέσως ακυμάτιστη, ηρέμησε κι έγινε λάδι. Όλοι εμείς κάναμε ησυχία και τους ακολουθούσαμε, απλοί θεατές των συμβάντων, ενώ Έρωτες πετούσαν δίπλα, λίγο πάνω από τη θάλασσα, ώστε να χαϊδεύουν πότε-πότε με την άκρη του ποδιού τους το νερό, και κρατώντας αναμμένες δάδες, τραγουδούσαν τον υμέναιο, και οι Νηρηίδες βγήκαν στην επιφάνεια και πήγαιναν δίπλα-δίπλα, καβάλα στα δελφίνια, χειροκροτώντας, ημίγυμνες στα περισσότερα μέλη του σώματός τους. Το γένος των Τριτώνων επίσης και όποιο άλλο θαλάσσιο πλάσμα δεν προκαλεί φόβο στο μάτι χόρευε γύρω από την κοπέλα. Ο Ποσειδώνας εξάλλου ανέβηκε σε άρμα με την Αμφιτρίτη (τη γυναίκα του) πλάι του κι άνοιγε χαρούμενος δρόμο για τον αδελφό του που κολυμπούσε. Το αποκορύφωμα ήταν πως δυο Τρίτωνες μετέφεραν την Αφροδίτη ξαπλωμένη σε κοχύλι να ραίνει τη νύφη με κάθε λογής άνθη. Όλα τούτα γίνονταν από τη Φοινίκη μέχρι την Κρήτη. Όταν όμως επιβιάστηκε στο νησί, ο ταύρος δεν φαινόταν πια, αλλά ο Δίας πήρε από το χέρι την Ευρώπη και την οδήγησε στο Δικταίο άντρο, κατακόκκινη και με το βλέμμα χαμηλωμένο γιατί είχε πια καταλάβει που πήγαινε. Τότε εμείς πέσαμε ο καθένας στο πέλαγος προς διαφορετικές κατευθύνσεις και βυθιστήκαμε στα κύματα.

ΝΟΤΟΣ: Τυχερέ Ζέφυρε, τι όμορφο θέαμα είδες! Αντίθετα εγώ είδα μόνο γύπες, ελέφαντες και μαύρους ανθρώπους.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

BIBΛΙΟ 1 (Μετάφραση: Δ. Ν. Μαρωνίτης. 1964)

1. Οι γραμματισμένοι Πέρσες βρίσκουν τους Φοίνικες αίτιους της έχθρας: λεν δηλαδή πως αυτοί, φτασμένοι από τη θάλασσα που ονομάζεται Ερυθρά σε τούτη εδώ τη θάλασσα, αφού κατοίκισαν το χώρο που και τώρα κατοικούν, άρχισαν αμέσως με μακρινά ταξίδια, μεταφέροντας εμπορεύματα αιγυπτιακά και ασσυριακά, να πιάνουν και σε άλλα λιμάνια και προπαντός στο Άργος. Το Άργος εκείνα τα χρόνια σε όλα ξεχώριζε ανάμεσα στις πόλεις της χώρας που τώρα ονομάζεται Ελλάδα. Πως έφτασαν λέει σ' αυτό το Άργος οι Φοίνικες και ξεπουλούσαν το φορτιό τους. Όμως την πέμπτη ή την έκτη μέρα αφότου έφτασαν και όταν σχεδόν τα είχαν όλα ξεπουλήσει, πως κατέβηκαν στη θάλασσα και άλλες πολλές κοπέλες και ανάμεσά τους η θυγατέρα του βασιλιά: το όνομά της ήταν το ίδιο που λεν και οι Έλληνες, Ιώ του Ινάχου. Πως αυτές στάθηκαν στην πρύμη του караβιού κι αγόραζαν από τιςπραμάτειες ό,τι τραβούσε η καρδιά τους πιο πολύ, και οι Φοίνικες συνεννοημένοι όρμησαν πάνω τους. Πως βέβαια οι πιο πολλές ξέφυγαν, όμως την Ιώ μαζί με άλλες την άρπαξαν, τη βαλαν στο καράβι και γρήγορα άνοιξαν πανιά για την Αίγυπτο.

2. Έτσι διηγούνται οι Πέρσες πως η Ιώ έφτασε στην Αίγυπτο, όχι όπως οι Έλληνες, και πως αυτό έγινε η αρχή για τα αδικήματα που ακολούθησαν. Μετά από αυτά, λένε οι Πέρσες, κάποιοι από τους Έλληνες (γιατί δεν ξέρουν να πουν το όνομά τους) πάτησαν πόδι στην Τύρο της Φοινίκης και άρπαξαν τη θυγατέρα του βασιλιά της Ευρώπης. Μπορεί και να 'ταν Κρήτες. Πως έτσι έγιναν ίσα κι ίσα, όμως μετά οι Έλληνες έγιναν αίτιοι της δεύτερης αδικίας. Γιατί μ' ένα μακρύ καράβι ανέβηκαν τον Φάση ποταμό στην Αία της Κολχίδος, κι αποκεί, σαν αποτέλειωσαν τις άλλες υποθέσεις τους για τις οποίες πήγαν, άρπαξαν τη θυγατέρα του βασιλιά της Μήδειας. Πως έστειλε ο Κόλχος στην Ελλάδα κήρυκα και ζητούσε ικανοποίηση για την αρπαγή, και ζητούσε πίσω την κόρη του· όμως αυτοί απαντούσαν ότι ούτε εκείνοι δεν τους είχαν δώσει ικανοποίηση για την αρπαγή της αργίτισσας Ιως· ούτε λοιπόν κι αυτοί θα του τη δώσουν.

3. Στην επόμενη γενιά ύστερα από αυτά, λένε πως ο Αλέξανδρος που τα έμαθε, θέλησε να αποκτήσει γυναίκα από την Ελλάδα με αρπαγή, ξέροντας πως έτσι κι αλλιώς δε θα δώσει λόγο, αφού και εκείνοι δεν έδωσαν. Έτσι λοιπόν, σαν άρπαξε την Ελένη, οι Έλληνες πήραν απόφαση να στείλουν κήρυκες και να ζητούν την Ελένη πίσω, και να ζητούν ικανοποίηση για την αρπαγή. Όμως εκείνοι στα επιχειρήματά τους αντίφεραν την αρπαγή της Μήδειας, ότι ούτε οι ίδιοι δεν τους έδωσαν ικανοποίηση ούτε τους την έδωσαν πίσω, μόλο που τη ζητούσαν, κι ήθελαν τώρα να πάρουν ικανοποίηση από τους άλλους.

4. Πως ως εδώ μόνο αρπαγές γυναικών έγιναν και από τις δύο μεριές, όμως από κει και πέρα οι Έλληνες βέβαια έπεσαν σε μεγάλο σφάλμα· γιατί πρωτύτερα αυτοί άρχισαν να εκστρατεύουν στην Ασία απ' ό,τι εκείνοι στην Ευρώπη. Πως το να αρπάζει κανείς γυναίκες είναι βέβαια έργο αδίκων ανθρώπων, όμως, μια κι έγινε η αρπαγή, να θες καλά και σώνει εκδίκηση, αυτό το κάνουν οι ανόητοι· να μη σε νοιάζει γι' αυτές που σου άρπαξαν, αυτό είναι γνώρισμα των φρονίμων· γιατί ολοφάνερα, αν δεν το ήθελαν οι ίδιες, δε θα άφηναν να τις αρπάξουν. Αυτοί οι Ασιάτες, λεν οι Πέρσες, όταν τους άρπαξαν γυναίκες, δεν το πήραν στα σοβαρά, ενώ οι Έλληνες για μια γυναίκα σπαρτιάτισσα ξεσήκωσαν ολόκληρη εκστρατεία, ήρθαν στην Ασία και αφάνισαν τη δύναμη του Πριάμου. Πως από τότε πια θεωρούν ότι οι Έλληνες τους είναι εχθροί. Γιατί την Ασία και τα βάρβαρα έθνη που την κατοικούν, οι Πέρσες τα θεωρούν δικά τους, ενώ την Ευρώπη και τους Έλληνες τα έβλεπαν πάντα σαν κάτι ξεχωριστό.

5. Έτσι λεν οι Πέρσες πως έγιναν τα πράγματα, και στην άλωση του Ιλίου βρίσκουν την αιτία της έχθρας τους προς του Έλληνες.

173. Τέτοια είναι τα έθιμα αυτών που είπαμε. Οι Λύκιοι κατάγονταν παλιά από την Κρήτη (γιατί την Κρήτη ολόκληρη, στα παλιά χρόνια την είχαν οι βάρβαροι). Όταν όμως στην Κρήτη ξέσπασε φιλονικία ανάμεσα στα παιδιά της Ευρώπης, το Σαρπηδόνα και το Μίνωα, για το ποιός θα γίνει βασιλιάς, επειδή από τη φιλονικία νικητής βγήκε ο Μίνως, έδιωξε από εκεί το Σαρπηδόνα και τους επαναστάτες του· κι αυτοί κυνηγημένοι έφτασαν στο μέρος της Ασίας που λέγεται Μιλυάς. Γιατί το μέρος ακριβώς που τώρα κατοικούν οι Λύκιοι, αυτό παλιότερα ήταν η Μιλυάς, και οι Μιλυές ονομάζονταν τότε Σόλυμοι. Όσο ήταν βασιλιάς τους ο Σαρπηδών, οι Λύκιοι ονομάζονταν με το όνομα που είχαν φέρει μαζί τους και που και τώρα το χρησιμοποιούν γι' αυτούς οι γείτονές τους· λέγονταν Τερμίλες. Όταν όμως ήρθε από

την Αθήνα ο Λύκος, ο γιος του Πανδίωνος (εξορισμένος κι αυτός από τον αδελφό του Αιγέα) κι έμεινε στη χώρα των Τερμιλών κοντά στο Σαρπηδόνα, έτσι τότε, από το όνομα του Λύκου, με τον καιρό ονομάστηκαν Λύκιοι. Τα έθιμα τους είναι εν μέρει κρητικά και εν μέρει καρικά· να όμως μια τους συνήθεια, που είναι δική τους κι όπου δεν συμφωνούν με κανέναν από τους άλλους ανθρώπους: το επώνυμό τους το παίρνουν από τη μάνα τους κι όχι από τον πατέρα τους. Κι αν κάποιος ρωτήσει τον πλησίον του ποιά η γενιά του, αυτός θα γενεαλογήσει τον εαυτό του από τη μάνα του και θα προχωρήσει στις μητέρας του τη μάνα κ.ο.κ. Κι αν μια γυναίκα ντόπια παντρευτεί έναν δούλο, τα παιδιά της θεωρείται ότι κρατούν την ευγενική τους καταγωγή. Αν όμως ένας ντόπιος άνδρας, κι ας είναι ο πρώτος από τους πολίτες, παντρευτεί μια ξένη ή μια παλλακή, τα παιδιά τους χάνουν τα πολιτικά τους δικαιώματα.

BIBΛΙΟ 4 (Μετάφραση: Η. Σπυρόπουλος, 1992)

45. Αλλά για την Ευρώπη κανένας δε φαίνεται να ξέρει αν βρέχονται από θάλασσα είτε τα μέρη της που βρίσκονται προς την ανατολή του ήλιου είτε αυτά που βρίσκονται προς το βορρά, οπότε θα ήταν τριγυρισμένη από θάλασσα· γνωστό όμως είναι πως στο μάκρος απλώνεται όσο οι άλλες δυο μαζί. Κι ούτε μπορώ να βγάλω συμπέρασμα για ποιά λόγο, ενώ η γη είναι μια, της έχουν δώσει τρία ονόματα, που τα πήραν από γυναίκες, και γιατί όρισαν διαχωριστικές γραμμές τον ποταμό της Αιγύπτου, το Νείλο και τον Φάση της Κολχίδος (άλλοι όμως στη θέση του βάζουν τον Τάναη, τον ποταμό της Μαιήτιδας λίμνης, και τον πορθμό των Κιμμερίων), κι ούτε μπόρεσα να μάθω τα ονόματα εκείνων που χάραξαν τις διαχωριστικές γραμμές κι ούτε από πού πήραν κι έβαλαν τα ονόματα. Δηλαδή, πρώτα πρώτα για τη Λιβύη οι περισσότεροι Έλληνες λένε ότι πήρε τ' όνομά της από τη Λιβύη, μια ντόπια γυναίκα, κι η Ασία τ' όνομα της γυναίκας του Προμηθέα. Όμως οι Λυδοί θέλουν τ' όνομα αυτό δικό τους, λέγοντας πως η Ασία πήρε τ' όνομά της από τον Ασία, το γιο του Κότη, γιου του Μάνη (κι όχι απ' την Ασία, τη γυναίκα του Προμηθέα), απ' τον ίδιο που μια φυλή στις Σάρδεις ονομάστηκε Ασιάς. **Τέλος, για την Ευρώπη κανένας άνθρωπος δεν ξέρει ούτε αν βρέχεται γύρω γύρω από θάλασσα ούτε από πού πήρε αυτό το όνομα ούτε ποιός ήταν που την ονόμασε έτσι — το μόνο που μένει να πούμε είναι πως η χώρα πήρε τ' όνομά της από την Ευρώπη της Τύρου· και βέβαια στο παρελθόν δεν είχε κανένα όνομα, όπως κι οι δύο άλλες. Αλλά τούτη η γυναίκα ολοφάνερα είναι Ασιάτισσα, και δεν πάτησε το πόδι της στην ήπειρο αυτή — όλο κι όλο πέρασε από τη Φοινίκη στην Κρήτη κι απ' την Κρήτη στη Λυκία. Γι' αυτά λοιπόν ας περιοριστούμε σ' όσα είπαμε· γιατί θα τις αναφέρουμε με τα καθιερωμένα τους ονόματα.**

Ο ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣ, σχετικά με το Μίνωα και την Ευρώπη κλπ, αναφέρει ότι ο Μίνωας ήταν γιος του Δία και της Ευρώπης και υιοθετημένος γιος του βασιλιά των Δωριέων της Κρήτης Αστερίου, που ήταν γιος του Δώρου του Έλληνα

«Ο Τέκταμος του Δώρου, του γιου του Έλληνα που ήταν γιος του Δευκαλίωνα, κατέπλευσε στην Κρήτη μαζί με Αιολείς (= η Θεσσαλία) και Πελασγούς κι έγινε βασιλιάς του νησιού, παντρεύτηκε την κόρη του Κρηθέα κι απόκτησε τον Αστέριο.

Όταν, λοιπόν, ήταν αυτός βασιλιάς στην Κρήτη, ο Δίας, όπως λένε, άρπαξε την Ευρώπη από τη Φοινίκη, την έφερε στην Κρήτη, πάνω στη ράχη ενός ταύρου και σμίγοντας μαζί της απέκτησε τρεις γιους, τον Μίνωα, τον Ραδάμανθυ και τον Σαρπηδόνα. Μετά από αυτό, παντρεύτηκε την Ευρώπη ο Αστέριος, ο βασιλιάς της Κρήτης' καθώς αυτός δεν είχε παιδιά, υιοθέτησε τους γιους του Δία και τους έκανε διαδόχους της βασιλείας του. Από αυτούς ο Ραδάμανθυς έδωσε στους Κρήτες νόμους, ο Μίνωας διαδέχτηκε στο θρόνο τον Αστέριο, παντρεύτηκε την Ιτώνη, την κόρη του Λυκτία και γέννησε τον Λύκαστο, ο οποίος τον διαδέχτηκε στον Θρόνο. **Ο Λύκαστος παντρεύτηκε την Ίδη, την κόρη του Κορυβάντα και γέννησε το Μίνωα τον δεύτερο, τον οποίο μερικοί αναφέρουν ως γιο του Δία.** Αυτός, πρώτος από τους Έλληνες, συνέστησε αξιόλογη ναυτική δύναμη και έγινε θαλασσοκράτορας. Παντρεύτηκε την Πασιφάη, την κόρη του Ήλιου, και γέννησε τον Δευκαλίωνα, τον Κατρέα, τον Ανδρόγεω και την Αριάδνη, αλλά απέκτησε και πολλά νόθα παιδιά»... (Διόδωρος Σικελιώτης, βίβλος 4, 60)

Ο ΜΥΘΟΣ ΣΤΗ ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

ΟΒΙΔΙΟΣ : Μεταμορφώσεις :

Βιβλίο 2. 833 - 875

Όταν ο Ερμής είχε προκάλεσε αυτή την τιμωρία για το κορίτσι για ασεβή λόγια και τις σκέψεις της, έφυγε από τη γη της Παλλάδας και πέταξε στους ουρανούς με απλωμένα φτερά. Εκεί ο πατέρας του τον καλεί στην άκρη, και χωρίς να αποκαλύψει την αγάπη, όπως ο λόγος λέει: «Γιε μου, πιστέ εργάτη των εντολών μου, πήγαινε γρήγορα με το συνήθη τρόπο, πέταξε προς στο σημείο όπου, σε μια ανατολική γη, παρατηρούν το αστέρι της μητέρας σου, μεταξύ των Πλειάδων (οι κάτοικοι του το ονομάζουν Σιδώνα). Εκεί οδήγησε το κοπάδι των βασιλικών βοδιών, που θα δεις σε κάποια απόσταση μακριά να βόσκουν το χορτάρι του βουνού, προς την ακτή! " Μίλησε, και αμέσως, όπως διέταξε, τα βοοειδή, από το βουνό, κατευθύνθηκαν προς την ακτή, όπου η κόρη του μεγάλου βασιλιά, η Ευρώπη, συνήθιζε να παίζει με τις Τύριες παρθένες. Η βασιλεία και η αγάπη δεν ταιριάζουν, ούτε μένουν στο ίδιο σπίτι. Έτσι, ο πατέρας και ο κυβερνήτης των θεών, που είναι οπλισμένος με την τριχαλωτή αστραπή στο δεξί του χέρι, του οποίου το νεύμα κλονίζει τον κόσμο, άφησε στην άκρη το βασιλικό σκήπτρο του, πήρε τη μορφή ενός όμορφου ταύρου, μήκκε ανάμεσα στα άλλα βόδια, και περιπλανήθηκε στο τρυφερό χορτάρι.

Σε χρώμα ήταν άσπρος σαν το χιόνι που βαριά πόδια δεν έχουν ποδοπατήσει και η βροχή και οι νότιοι άνεμοι δεν έχουν λιώσει. Οι μύες κύκλωναν το λαιμό του, τα κέρατα στριμμένα, καθαρότερα και πιο φωτεινά από μαργαριτάρι. Το μέτωπό του δεν ήταν φοβισμένο, τα μάτια του δεν ήταν τρομερά, και η έκφρασή του ήταν ειρηνική. Η κόρη του Αγήνορα_ θαύμασε πόσο όμορφος και πόσο ήρεμος ήταν. Όμως, αν και φαινόταν τόσο πράος φοβόταν στην αρχή να τον αγγίξει. . Σύντομα πλησίασε και πρόσφερε λουλούδια στο στόμα του που άστραφτε. Ο εραστής ήταν χαρούμενος και ενώ περίμενε για την ευχαρίστηση που ήλπιζε, της φίλησε τα χέρια. Τη μια στιγμή παίζει και τρέχει ορμητικός πάνω στο γρασίδι, την άλλη ξαπλώνει κάτω, λευκός σαν το χιόνι πάνω στην κίτρινη άμμο. Όταν ο φόβος της έχει σταδιακά μειωθεί αυτός προσφέρει το στήθος του στα παρθένα χέρια για να το χτυπήσουν ελαφρά και τα κέρατα του για να τα τυλίξουν με φρέσκα στεφάνια από λουλούδια. Η βασιλοπούλα τολμά ακόμη και να καθίσει στην πλάτη του ταύρου, χωρίς να συνειδητοποιεί ποιον

πιέζει, ενώ ο θεός, πρώτα από την ξηρά και στη συνέχεια από την ακτογραμμή, σταδιακά γλιστρά τις δόλιες οπλές του στα κύματα. Στη συνέχεια, πηγαίνει πιο μακριά και μεταφέρει το βραβείο του πάνω από το μέσο της επιφάνειας της θάλασσας. Είναι τρομοκρατημένη και κοιτά πίσω στην ακτή και το δεξί χέρι της πιάνει ένα κέρατο, το άλλο την πλάτη του, τα ρούχα της φτερουγίζουν, ανεμίζουν πίσω της στο αεράκι.

Βιβλίο 3. 1-49 (ο Κάδμος αναζητά την αδελφή του Ευρώπη)

Και τώρα ο Θεός, απαλλαγμένος από την απατηλή εικόνα του ταύρου, ομολόγησε ποιος ήταν, και κατευθύνθηκε προς τα πεδία της Κρήτης. Εν τω μεταξύ ο πατέρας της Ευρώπης, αγνοώντας αυτό, διατάζει το γιο του Κάδμο να αναζητήσει το κλεμμένο κορίτσι, και προσθέτει ότι η εξορία είναι η τιμωρία του, αν δεν τη βρει, δείχνοντας τον εαυτό του, με την ίδια πράξη, και ευσεβή και ασεβή. Περιπλανώμενος στον κόσμο (γιατί ποιος μπορεί να ανακαλύψει ό, τι ο Δίας έχει λάβει;) ο γιός του Αγήνορα, ο φυγάς, αποφεύγει την πατρίδα του και το θυμό των γονιών του και ως ικέτης συμβουλευεται το μαντείο του Απόλλωνα και ερωτά σε ποιο μέρος της γης να εγκατασταθεί. Ο Φοίβος απαντά «Ένα δαμάλι θα βρεις στα χωράφια, που δεν έχει υποβληθεί στο ζυγό και δεν είναι εξοικειωμένο με το καμπύλο άροτρο. Πήγαινε όπου οδηγεί, και όπου βρίσκει ανάπαυση στο γρασίδι χτίσε τα τείχη της Θήβας, της πόλης σου, και ονόμασε την περιοχή Βοιωτία.»

Ο Κάδμος είχε μόλις εγκαταλείψει την Κασταλία σπηλιά, όταν είδε ένα αφύλακτο δαμάλι, να κινείται αργά, και χωρίς κανένα σημάδι του ζυγού στο λαιμό της. Ακολουθεί κατά πόδας και επιλέγει τα βήματά του από τα ίχνη της πορείας της, και σιωπηλά ευχαριστεί το Φοίβο, τον οδηγό του στο δρόμο. Τώρα είχε περάσει τα περάσματα του Κηφισού. Η δαμάλα σταμάτησε, και σηκώνοντας το όμορφο κεφάλι της με τα ευγενικά κέρατα προς τον ουρανό τάραξε τον αέρα με τα μουγκρητά της. Στη συνέχεια, κοιτάζοντας πίσω, για να δει τη συντροφιά της να ακολουθεί, βύθισε το πίσω μέρος της στο έδαφος και χαμήλωσε το σώμα της πάνω στο τρυφερό χορτάρι. Ο Κάδμος ευχαρίστησε, πιέζοντας τα χείλη του στο ξένο έδαφος και χαιρετίζοντας τους άγνωστες λόφους και χωράφια.

Σκοπεύοντας να προσφέρει θυσία στον Δία, διέταξε τους συνοδούς του να αναζητήσουν νερό από τρεχούμενο ρυάκι για σπονδή. Υπήρχε ένα αρχαίο δάσος εκεί, απαλλαγμένο από τη βεβήλωση, και, στο κέντρο του, ένα χάσμα παχύ με θάμνους και κλαδιά ιτιάς, πλαισιωμένο από πέτρες που έκαναν μια μικρή καμάρα, και πλούσιο με άφθονες πηγές. Ένα φίδι αφιερωμένο στο θεό Άρη κρυβόταν σε αυτό το σπήλαιο, με ένα χρυσό λοφίο. Φωτιά τρεμόσβηνε στα μάτια του, ολόκληρο το σώμα του ήταν πρησμένο με δηλητήριο, η τριχαλωτή γλώσσα του έτρεμε, και τα δόντια του ήταν σε μια τριπλή σειρά.

Αφού οι άνθρωποι της Τύρου, κάνοντας ένα μοιραίο βήμα, έφθασαν στο άλσος, και άφησαν τις στάμνες τους μέσα στο νερό, εκείνο αντήχησε. Το σκούρο πράσινο φίδι ώθησε το κεφάλι του έξω από το βαθύ σπήλαιο, σφυρίζοντας φοβερά. Οι στάμνες έπεσαν από τα χέρια τους, το αίμα άφησε το σώμα τους, και ξαφνικό τρέμουλο κυριεύσε τα άκρα τους. Το φίδι ανεμίζει τα φολιδωτά πηνία του σε ανήσυχους σφαδασμούς και, πηδώντας προς τα πάνω, καμπύλωσε σε ένα τεράστιο τόξο. Με μισό του μήκος υψωμένο στον αέρα, προβάλλει κάτω σε όλο το δάσος, το σώμα του τόσο μεγάλο, που φαίνεται στο σύνολό του, όπως εκείνο του Δράκου που χωρίζει τους δίδυμους αστερισμούς της Άρκτου. Χωρίς παύση παίρνει τους Φοίνικες, είτε

ετοιμάζονται να πολεμήσουν, να τρέξουν ή που κατέχονται από τον ίδιο τον φόβο.
Κάποιους σκοτώνει με το δάγκωμα του, μερικούς σκοτώνει με το βαθύ αγκάλιασμα
του, κι άλλους με τη δηλητηριώδη αναπνοή του.